

Girioje visi medžių lapai jau nukrito, liko
tik vienas vienintelis.

Geltonas, gražus, bet medžiui nereikalingas.

– Jei nori, imk, – vėjui pasakė medis.

Vėjui to ir tereikėjo – nuplėšė lapą nuo
šakelės ir nusinešė.

Tačiau kam vėjui lapas? Pasidžiaugė,
pasukiojo ore ir švystelėjo šalin.

– Kada nors pasiimsiu! – šūktelėjo
nulėkdamas. – Jei nepamiršiu.

O geltonas lapas nusklendė žemyn
ir prisiglaudė tarp žolių.

– Dabar aš būsiu čia!
Tačiau lapas neliko vienas –
po juo apsigyveno...

Nori sužinoti, kas? Girioje
tai rūpėjo daug kam.